

[Brusvang.]

kraterne har jeg følgende bemærkninger:

Som det vil være tingets medlemmer bekendt, er jeg ansat i udenrigsministeriets politiske afdeling, og det er en gammel tradition i tinget, at man i så fald undlader at kritisere, og jeg havde nær sagt også undlader det, der næsten kan være værre: at forsvare sin minister. Den tradition vil jeg naturligvis følge og vise den samme respekt, som jeg tidligere viste hr. Guldberg, da han var minister. Ligesom der var et enkelt punkt, der var kontroversielt, og hvor jeg undlod at tage konkret stilling, sådan vil jeg også undlade at tage konkret stilling her.

Jeg vil dog gerne på et enkelt punkt fremhæve mit partis helt principielle synspunkter. CD er jo ikke blot positivt indstillet over for EF, men vi er vel nok i større grad positivt indstillet, idet vi måske til forskel fra flere andre partier går så meget videre, at vi egentlig også er positivt indstillet over for en fælles udenrigspolitik. Det vil sige, at en fælles udenrigspolitik og en fælles optræden i EF hos os vil have prioritet. Dette ville nok have ført til en noget anden konklusion, for så vidt angår afstemningerne.

Men nu er vi i den heldige situation, at jeg ikke behøver at udtale mig konkret i denne sag, fordi hr. Jes Schmidt, som er medlem af CDs folketingsgruppe, var i FN på det pågældende tidspunkt, og derfor vil hr. Jes Schmidt være vores egentlige ordfører i denne sag. Jeg vil godt, inden hr. Jes Schmidt får ordet, bruge denne lejlighed til at understrege, at som alle ved, hvi'er hr. Jes Schmidts medlemskab af CD-gruppen på en særlig aftale, men samarbejdet har været så godt, at vi i mange tilfælde har bedt hr. Jes Schmidt være vores ordfører også i sager, som ikke direkte har relation til slesvigsk parti, altså også i en sag som denne, i en sådan meget ømtålig sag.

Af de grunde, jeg har anført, vil jeg altså selv undlade at gå konkret ind i sagen og vil bede CDs egentlige ordfører i denne sag, hr. Jes Schmidt, redegøre for partiets synspunkter.

Jes Schmidt (CD):

Jeg kan tilslutte mig den bemærkning, som det kristelige partis ordfører, hr. Honoré, kom med. Enhver regering har ret til at gøre fejl, og det gælder selvfølgelig også for den nuværende.

Formelt drejer denne debat sig om Afrika-politikken – en Afrikapolitik, som der i grunden principielt ingen uenighed hersker om her i dette høje ting – men reelt drejer debatten sig i virkeligheden om den fejl, som efter manges opfattelse er begået ved apartheidafstemningen i New York. Det siges af og til lidt ironisk, at FN-fordømmelsesresolutioner sidst på året ofte kun har konfessionsværdi, og efter at have oplevet FN-generalforsamlingen nogle uger kan jeg ikke benægte, at der sikkert er noget om det; der tiltrænges sikkert en rationalisering derovre på det område.

Men dette, at Danmark som det eneste af de 9 EF-lande har været med til at stemme ja til en resolution om Sydafrika, der indeholder beskyldninger mod nogle af landets allierede, har rigtignok fundet et blandet ekko. Hr. Knud Jespersens tale, som han lige har holdt, indeholdt forklaringer, som er kendte nok. Kommunismen er jo en bevægelse, som aldrig leverer våben til andre lande og heller ikke marcherer ind i andre suveræne lande og blander sig i andre forhold – det ved vi jo alle sammen! Hr. Knud Jespersen rettede mange beskyldninger, især mod Forbundsrepublikken Tyskland. Og i Berlingske Tidende har hr. Steen Folke fundet det rigtigt at skrive, at venstresocialisterne med denne FN-afstemning har vundet en lille diplomatisk sejr. Jeg tror ikke, det er godt for Danmark, hvis man vinder mange af denne slags VS-sejre.

Jeg skal undlade at udtale mig om, hvad der blev sagt og ikke sagt på det sidste møde i FN-missionen i New York inden afstemningen, men den sidste dag, jeg var derovre, kunne jeg ikke undgå at få det indtryk, at stemningen overvejende var for at stemme imod eller i det mindste at afstå fra at stemme om den omstridte resolutions præambel. Årsagen til denne holdning var præambelens påstand om, at bl. a. Forbundsrepublikken Tyskland havde eller har haft et militært samarbejde med Sydafrika. Alle vidste, og det blev også sagt i missionen, at Vesttyskland afgjort benægtede de fremførte påstande, og at der hverken dengang eller nu er blevet ført bevis for påstandenes indhold. At man ser anderledes på denne sag fra venstre side i denne sal, det behøver jeg ikke at nævne. Hvordan det alligevel gik til, at vi stemte på en måde, som satte Danmark i et særligt lys, det er mig ikke helt begribeligt, og den højtærede udenrigsministers re-